

W y r o k .

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Dnia 20.czerwca 1949 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie w Wydziale VII Karnym w składzie następującym :

Przewodniczący : S.S.O.B.Kobylarz

Ławnicy : E.Kaźnica , T.Wypich

Protokółant : apl.s. W.Pachońska

w obecności Podprokuratora S.O. St. Koniuszewskiego

rozpoznawszy w dniu 20.czerwca 1949 , sprawę :

Petera G i n t e r a

urodz. 5.IV. 1912 r, w Szebeny " Węgry / syna Georga i Klary z d. Wahler , narodowości volksdeutsch , przynależności państwowej węgierskiej, syn rolnika, pochodzenia społecznego chłopskiego, przynależności społecznej rzemieślniczej ,

oskarżonego o to, że :

idąc na rękę władzy państwa niemieckiego , jako członek organizacji sztafet ochronnych , pełniąc funkcje strażnika w podobozach obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, brał udział w dokonywaniu zabójstw osób spośród ludności cywilnej , w szczególności w dniu 14.września 1944 r, będąc na posterunku w podobozie w Goleszowie zastrzelił uciekającego więźnia żydowskiego N.B. 5742 Paul Gabora oddając do niego dwa strzały z karabinu ,

o r z e k ł :

I. Petera Gintera skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VII z dnia 1. lutego 1949 r, w sprawie VII K 6/48 za zbrodnię z art. 1 § 1 w związku z art. 4 § 2 pkt. a/ i § 3 pkt. b/ dekretu z dnia 31. VIII 1944 r, Dz.U.R.P. Nr. 69 poz. 377 - na karę pięciu /5/ lat więzienia, oraz utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na przeciąg lat pięciu i przepadek całego mienia oskarżonego - uznaje za winnego, że w okresie okupacji idąc na rękę władzy państwa niemieckiego, jako członek organizacji sztafet ochronnych, pełniąc funkcję strażnika w podobozie obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu - w Goleszowie, w dniu 14. września 1944 r, będąc na posterunku w tymże podobozie zastrzelił uciekającego więźnia żydowskiego N.B. Nr. 5742 Paul Gabo-
ra, oddając do niego dwa strzały z karabinu i za ten czyn na zasadzie art. 1 pkt. 1, przy zastosowaniu art. 5 § 1 i 2 i art. 7 cytowanego dekretu, oraz na zasadzie art. 59 § 1 pkt. a/ k.k. skazuje go na karę więzienia przez 15 / piętnaście / lat, oraz utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na czas lat 10, oraz przepadek całego mienia skazanego.

II. Na zasadzie art. 31 i art. 34 k.k. orzeka w stosunku do Petera Gintera łączną karę 15 / piętnaście / lat więzienia, oraz łącznie utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na czas lat 10 / dziesięciu / i łącznie utratę całego mienia oskarżonego.

III. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej i ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e .

Na podstawie wyjaśnień oskarżonego Gintera Petera i po rozważeniu znajdującego się w aktach sprawy meldunku kierownika obozu koncentracyjnego w Goleszowie z dnia 14. września 1944 r, tudzież na podstawie złożonych w niniejszej sprawie zeznań świadków ustalił Sąd następujący stan faktyczny:

Oskarżony Peter Ginter do wybuchu wojny przebywał na Węgrzech jako obywatel węgierski, narodowości niemieckiej. Z chwilą wybuchu wojny na tle wydarzeń wojennych i polityki niemieckiej, oskarżony zadeklarował swoją przynależność do narodu niemieckiego i z tego powodu, jako Volksdeutsch został w maju 1942 r. powołany do Waffen-SS. Po przejściu przeszkolenia wojskowego w obozie w Dębicy, został skierowany w charakterze wartownika do obozów koncentracyjnych i pełnił kolejno służbę w obozach w Neugamme, w Monowicach, Góleszowie i Flossenburгу. Jeśli chodzi o służbę jego w obozie pracy w Góleszowie, w czasie to której dopuścił się zbrodni zarzuconej aktem oskarżenia, to w tym obozie pełnił ją od 6. lutego 1944 r. do dnia 14. stycznia 1945 r. Obóz ten zorganizowany był na terenie fabryki cementu w Góleszowie i organizacyjnie miał charakter podobozu oświęcimskiego.

Oskarżony pełnił także służbę na tzw. "Postenkette" przy "Kolheln-kommando" w dniu 14. ^{września} ~~kwietnia~~ 1944 r., w czasie oskarżenia pełnił służbę wartownika łańcuchowego przy wyładunku węgla przez więźniów i w tym czasie podszedł do niego więzień żydowski Paul Gabor i zwrócił się do oskarżonego z wezwaniem, aby go zastrzelił, gdyż jest zmęczony życiem, a raczej pracą i warunkami w obozie i dalej w ten sposób żyć nie chce. Oskarżony według jego wyjaśnień odmówił zadośćuczynienia temu wezwaniu i w czasie tej rozmowy z więźniem nadziedział komendant owego komanda Oberscharführer Hans Mürbett w celu skontrolowania posterunków. W czasie rozmowy z przełożonym, Paul Gabor przekroczył linię strzeżoną przez posterunki i wówczas oskarżony na wezwanie przełożonego w obecności tegoż oddał w kierunku uciekającego Paula Gabora dwa strzały karabinowe i w ten sposób pozbawił go życia. O wypadku tym komendant obozu Hans Mürbett złożył meldunek do obozu macierzystego w Monowicach i odpisem zawiadomił główny obóz macierzysty w Oświęcimiu. W meldunku tym doniósł, że więzień żydowski Nr. B. 5742 Paul Gabor pochodzący z Budapesztu w dniu 14. września 1944 r. w obozie pracy w Góleszowie na Kohlekommando, przy przekroczeniu łańcucha straży w czasie ucieczki został zastrzelony.

Jako posterunek meldujący o zastrzeleniu wymieniony jest SS-Sturmann Peter Ginter i że oddano dwa strzały karabinowe.

Oskarżony do winy nie przyznał się i odnośnie powyższego wypadku, przyznając okoliczności faktyczne, wyjaśnił, że w chwili gdy tłumaczył przełożonemu Mürbettowi o treści rozmowy z więźniem i gdy ten w między czasie przekroczył linię ochrony, Mürbett wezwał go do wykonania rozkazu, lecz ten rozkazu tego nie wykonał, a tylko głosem wezwał więźnia do zawrócenia i wówczas Oberscharführer Mürbett wyrwał oskarżonemu karabin i strzelił dwukrotnie do owego więźnia, kładąc go drugim strzałem trupem.

Wyjaśnieniom oskarżonego w tym kierunku Sąd nie dał wiary i uznał je za niewiarygodne z następujących przyczyn:

Tłumaczeniom oskarżonego przeczy treść meldunku, bo gdyby w rzeczywistości zabicia Gabora dokonał Oberscharführer Mürbett na posterunku oskarżonego, to umieścił by o tym wzmiankę w meldunku i podałby przyczyny dla których posterunek nie wykonał zadania. Ponadto gdyby przyjął prawdziwość tłumaczeń oskarżonego, to oskarżony jako żołnierz na posterunku z powodu niewykonania rozkazu zostałby conajmniej ściągnięty z posterunku i zapewne oddany pod sąd. W rzeczywistości jak sam oskarżony przyznał, z powodu swego zachowania się, jak twierdzi, nie był pociągany ani do odpowiedzialności sądowej, ani do odpowiedzialności dyscyplinarnej i pełnił nadal służbę w takim samym charakterze, na tym samym posterunku. Tego rodzaju wnioski można wysnuć już chociażby na podstawie wyjaśnień oskarżonego, który stwierdził, że w innym wypadku, gdy zbiegł mu więzień będący pod jego strażą, został za to ukarany 21-dniowym aresztem obozowym, którego wykonanie mu zawieszono.

Analiza meldunku na tej platformie wskazuje, że oskarżony Ginter był sprawcą zabójstwa Gabora.

Przesłuchani świadkowie Storzer i Zeehne również nie potwierdzili wyjaśnień oskarżonego i całokształt rozważań wskazuje właśnie na oskar.

żonego jako sprawcę.

Uznając winę oskarżonego w tym kierunku za udowodnioną i uznając że czyn jego wyczerpuje znamiona art. 1 pkt. 1 dekrety sierpniowego Sąd wymierzając mu karę za to przestępstwo uznał, że w konkretnym wypadku oskarżony działał w warunkach z jakich mówi art. 5 tegoż dekr.

W szczególności oskarżony był wówczas na posterunku wartowniczym, jako takiego obowiązywał regulamin wojskowy i oskarżony był poucзany że w wypadkach ucieczki więźnia, był obowiązany do użycia broni. Oskarżony działał wówczas w obecności swojego przełożonego i zdaniem Sądu jako wartownik wezwany przez przełożonego, zmuszony był do użycia broni i w jego pojęciu rozkaz ten wypełnił. Wprawdzie polityka władz okupacyjnych była zbrodniczą i za taką została uznana przez Trybunał Międzynarodowy, w szczególności jeśli chodzi o działalność na terenie obozów koncentracyjnych, mimo to jednak okoliczność ta nie zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności, iż jako członek oddziałów specjalnych "Totenkopferbände" włączył się do tej polityki i był jej wykonawcą, uznając jednak, że działał tu w ramach dyscypliny wojskowej, Sąd udzielił mu nadzwyczajnego złagodzenia kary i karę tę mu zła-
godził w stopniu określonym w sentencji wyroku.

Orzeczenie o karze łącznej opiera się na przepisach art. 31 i 34 k.k. a pozbawienie praw i utrata mienia orzekł Sąd na zasadzie art. 7 dekrety sierpniowego.

Od kosztów postępowania i uiszczenia opłaty sądowej Sąd oskarżonego zwolnił po myśli art. 598 kpk. a to z uwagi na konfiskaty całego mienia oskarżonego.

Pluchaj

*Hammer
Jędrzej*